

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

CONSFINTIREA MARILOR DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI

Milioane de oameni ai muncii din țara noastră discută pe larg proiectul noii Constituții a Republicii Socialiste România. Acest document de uriașă importanță oglindește transformările care au avut loc în țara noastră. El constată și strălucitele succese economice și social-culturale ale poporului român.

Așa cum arată articolul 5 din proiectul noii Constituții, „Economia națională a României este o economie socialistă, bazată pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție.

În Republica Socialistă România, exploatarea omului de către om este pentru totdeauna desființată și se înfăptuiește principiul socialist al repartiției după cantitatea și calitatea muncii.

Munca este o îndatorire de onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă”.

În Republica Socialistă România, — în care întreaga putere aparține poporului liber și stăpân pe soarta sa, putere care se înlemează pe alianța muncitorească-țărănească — întreaga activitate de stat are drept scop dezvoltarea orânduirii socialiste, creșterea continuă a bunăstării materiale și culturale a poporului, asigurarea libertății și demnității omului, afirmarea multilaterală a personalității umane.

Iată numai câteva din multele principii cuprinse în Legea fundamentală a Republicii Socialiste România, prin care se dovedește superioritatea orânduirii social-economice din țara noastră.

Citind proiectul noii Constituții nu putem să nu ne amintim de constituțiile ticluite, în trecut, de către clasele exploatare burghezo-moșierești, care le asigurau posibilitatea de a exploata și jefui poporul muncitor. Erau asigurate, de pildă, dreptul moșierilor de a răpi pământul țăranilor și dreptul de a le pune cele mai grele condiții de muncă în dijmă, de a-i exploata la singe. Era asigurat dreptul bancherilor și cămătarilor de a scoate la mezat mica proprietate țărănească și de a și-o însuși.

Pentru oamenii muncii de pe ogoare erau asigurate „dreptul” de a robi pe pământurile moșierilor și chiaburilor; „dreptul” de a răbda de foame; „dreptul” de a umbla desculț și zdrențuros; „dreptul” de a trăi în mizerie și întuneric; „dreptul” de a primi bice pe spate de la vâtafii moșierești și de la jandarmi.

Odinioară exista o zicală: „Ți apllc constituțla!” Era un fel de amenințare, căci acest lucru însemna tot ce e mai rău pentru oamenii muncii.

Împotriva tuturor împilărilor, clasa muncitoare în alianță cu țărăimea, sub conducerea Partidului Comunist Român, a luptat cu avânt, zdrobind puterea moșierilor și capitaliștilor și creind un stat nou, statul care asigură oamenilor muncii de la orașe și sate condiții optime pentru a-și îmbunătăți mereu traiul.

Așa cum arăta, nu demult, un țăran cooperativ din comuna Fierbinți, raionul Urziceni, proprietatea cooperatistă le asigură posibilitatea de a trăi în demnitate. Muncind în cooperativa agricolă, țăranul își asigură bunăstarea și confortul la el acasă: mobilă, televizor, îmbrăcăminte și încălziminte bună. Acum, dreptul la învățătură le este asigurat prin școlile generale de opt ani care funcționează în toate comunele, în multe școli medii și profesionale, existente în fiecare raion, în învățământul superior.

Drumul întregului popor duce într-o singură direcție: tot înainte. Ceea ce este rău și învechit este înlăturat și lăsat în urmă; ceea ce este nou și bun se adaugă, contribuind la înflorirea continuă a traiului celor ce muncesc.

ȘERBAN NEDELCU

Secerișul grîului pe tarlalele cooperativei agricole de producție din Filipești, regiunea Galați

SENS

E o lumină amplă ce mă cheamă
neconținut prin noaple și prin zi, —
lumină credincioasă ca o mamă
și proaspătă ca setea de a ști.

E o lumină simplă și frumoasă
ce-o vede ochiul sufletului meu,
prezentă-n veac, în inimă și-n casă
și-nscrisă-n lume: arc de curcubeu.

E o lumină care te renaște
și care e a mea, a ta, și-a veacului
lumină-n care adinc se recunoaște
fieci om ce-l om în sinea lui.

Ea înfășoară-n raze România
și leagă, suplă, Oltul de Siref,
Ceahlăul de Negoii, în armonia
Românului ce s-a născut poet.

Lumină limpede și creatoare
prin care nasc virtuți și cresc avid,
în semnul scump al clasei muncitoare
și-n existența simplă de partid.

Este lumina noastră-a tuturora
care se urcă-n noi cu mers sonor.
Prin ea se leagă de tradiții ora
și-apoi se face drum spre viitor.

AL. ANDRIȚOIU

Pe terenurile eliberate după recoltarea grîului, cooperativii agricole din Buzescu, raionul Alexandria au semănat culturi duble. Iată un aspect din timpul lucrărilor

LEGEA FUNDAMENTALĂ A ROMÂNIEI SOCIALISTE

GÎNDURI DESPRE CONSTITUȚIE

de ION BĂNUȚĂ

Constituția cea nouă, —
dintr-o mie de izvoare —
ne aduce viitorul
fața lui de-argint și soare.

Soare-i astăzi pretutindeni:
în uzină, — n cîmp, în casă, —
sufletul nu pribegeste
stă cu omul lui la masă.

Sufletul, — din vechi că-
tușe
a zburat în România
și aprinde cerul, vîntul,
îngropînd melancolia.

Constituția e aur,
temelie grea, de piatră,
lege, cînt și omenie,
într-o românească vatră.

... Statul asigură asistența medicală prin instituțiile sale sanitare... (Din proiectul de Constituție a Republicii Socialiste România)

Proiectul de Constituție a Republicii Socialiste România reflectă profunde schimbări petrecute în țara noastră.

În articolul 10 al proiectului de Constituție se arată că „Statul sprijină cooperativele agricole de producție și ocrotește proprietatea lor”. O asemenea consemnare, prin care țărâni-mea noastră se va bucura și pe viitor de sprijinul statului, ne umple inimile de bucurie și recunoștință. Dacă în prezent, averea obștească a cooperativei noastre se ridică la o valoare de 4 milioane lei,

ție de 2 200 kg la hectar. Față de anii cînd în comună nu exista cooperativă agricolă, aceste producții reprezintă o creștere de 4 ori la porumb și mai mult de două ori la grâu. Tot statul ne-a ajutat, prin creditele acordate pe termen lung, și în dezvoltarea sectorului zootehnic.

Avem astăzi o proprietate obștească cu care, pe drept cuvînt, ne putem mîndri: peste 1 500 ha teren arabil, numeroase animale, din care numai bovine 470, peste 3 000 de păsări, 5 grajduri cu o capacitate de 100 capete bovine fiecare, 3 puiernițe etc. Fiecare din noi știe că această proprietate obștească este izvorul vieții noastre omenești. Numai în ultimii patru ani, peste 300 de săteni și-au construit case noi, peste 200 și-au cumpărat televizoare și peste 50 au motocicletele. Aparat de radio, aragaze și garnituri de mobilă înfilnești aproape în fiecare casă din comună

Iată de ce fiecare dintre noi este interesat să dezvolte și mai mult această proprietate obștească care ne ajută să trăim din ce în ce mai bine și în demnitate. De aceea sîntem hotărîți să muncim și mai bine, ca să putem răspunde marilor perspective pe care ni le deschid proiectele de Directive ale celui de-al IV-lea Congres al partidului, cu producții din ce în ce mai mari.

GRIGORE IVANOV
președintele cooperativei agricole „Viața Nouă” comuna Bărcănești, regiunea Ploiești

Satul în care sînt deputată a purtat, pînă nu de mult, numele unuia din moșierii care stăpîneau prin locurile noastre. Acum are un nume nou. La propunerea locuitorilor, el se numește Livezi. Nu l-am ales acest nume întîmplător. Livezile tinere îmbracă dealurile altădată golașe ale satului, apar-

lectul mării legi a României socialiste. Oare viața noastră n-a fost înainte cum erau și dealurile? Ba așa a fost. Stearpă și fără rod pentru noi, că rodul muncii noastre moșierii l-au cules. Eu la moșierii am muncit de mică, la Vică Potropopescu, la Bășișteanu, la Alexandru Teodorescu și la alții. Acum, cînd mă gîndesc la țara mea, așa cum va arăta ea în viitor, o asemui cu o livadă ce va intra pe rod, la termenele stabilite în proiecte.

Constituția cea nouă a României socialiste pe toate le statornicește, drepturile cîte le-am cîștigat noi, poporul muncitor condus de partid. Dreptul la învățătură? Privești școlile noastre noi, copiii noștri învățînd buchea ce părinții au cunoscut-o abia la bătrînețe. În fiecare din cele 7 sate ale comunei noastre am construit localuri noi de școală, iar în centru — mîndria noastră — școala frumoasă de opt ani, ce anul acesta își va afla perechea în surata ei, tot școală de opt ani, pe terminate în satul Valea Caselor. Cît despre dreptul de a alege și a fi ales, găsîm, și la noi în comună, destule exemple. Femei simple ca mine, și nu numai

ca mine, ci și ca Ioana Dumitrașcu, de pildă, din comuna mea, și atîtea altele pe care le cunosc vrednice și respectate, au fost alese deputate! Oamenii sînt conștienți de faptul că țara-i a lor, de aceea ei muncesc cu atîta rîvnă, pe cîmp sau în treburile obștești. În circumscripția mea am avut de construit un canal, că veneau apele mari și ne pricinuiau pagube. Să le fi văzut atunci pe Elena Gh. Stanciu, pe Gheorghiuța Pomătaru, (singură a săpat peste 60 m!) pe Gheorghiuța Loliceru și pe cîte altele, cooperatoare cu sute de zile-muncă, cum lucrau voluntar la săpat. Și fiindcă tot sîntem la acest capitol, aș vrea să laud femeile din comuna mea, că sînt harnice și numai ele au făcut aproape 8 000 de zile-muncă! (pînă la 7 iunie). Noi toate, femei egale în drepturi și îndatoriri, vom munci și de acum încolo în așa fel, încît să îndreptăm încrederea care partidul și guvernul ne-o acordă

ECATERINA GHEORGHE
deputată în statul popular al comunei Valea Mare, raionul Găești

Drepturi egale

ținînd comunei Valea Mare. Sînt 240 ha în plantație masivă. În acest an vor intra pe rod pomii sădiți pe 150 ha și vița de vie de pe 34 ha.

Vor intra pe rod! Pentru noi, aceste cuvînt au un răsunet anume. La ele m-am gîndit citînd proiectele de Directive ale celui de-al IV-lea Congres al P.M.R., ca și pro-

M-am bucurat din toată inima cînd am luat cunoștință de proiectul de Constituție. L-am citit de la un capăt la altul cu un simțămînt de mîndrie și de mare satisfacție.

Ca țărancă cooperatoare și

spune că „Munca este o îndatorire de onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă” — m-am gîndit la faptul că și la noi în cooperativă munca este mult prețuită. În toate sectoarele de producție avem fruntași care sînt respectați și cinstiți de toți cooperatorii. Și eu mă străduiesc să lucrez cît mai bine, să contribuie cu toate forțele mele la dezvoltarea și înflorirea cooperativei noastre. Anul trecut am realizat 216 zile-muncă și am fost răsplătită bine după munca mea

Sînt o femeie mai în vîrstă. Mai mult de jumătate din anii mei i-am trăit în vechiul regim și n-am putut termina decît cîteva clase primare. Dar copiii mei au astăzi asigurată dreptul la învățătură. Băiatul cel mare, Gheorghe, a terminat anul acesta Institutul pedagogic de trei ani din Tg. Mureș și va lucra ca profesor în comuna noastră sau într-o altă localitate unde va fi nevoie. Celălalt băiat, Ion, a ab-

solvit școala profesională agricolă și așteaptă cu nerăbdare să lucreze într-una din cooperativele de producție ca tehnician. O fată de a mea a terminat în această vară clasa a VIII-a iar cel mai mic băiat este în clasa a VII-a.

În aceste zile țărâni cooperatori din comuna noastră discută mult despre proiectele de Directive ale Congresului și despre proiectul noii Constituții care consfințește marile realizări dobîndite de poporul nostru sub conducerea partidului. Dezbaterem cu multă în-suflețire aceste proiecte și muncim cu mult elan și trageri de inimă pe ogoarele noastre.

Pentru tot ce-i înscris în proiectul de Constituție, noi purtăm adîncă recunoștință partidului nostru drag.

ELENA MUNTEANU
comuna Nadeș,
raionul Sighișoara

Îndatorire de onoare

mamă a patru copii m-am oprit mai îndelung la acele articole ale proiectului noii Constituții care vorbesc despre muncă, despre ocrotirea familiei și dreptul la învățătură.

Zăbovind la articolul 5 care

Cetățenii Republicii Socialiste România au dreptul la odihnă (din proiectul de Constituție a Republicii Socialiste România)

ÎNDEMN LA NOI REALIZĂRI

asta se datorește, în mare parte, sprijinului acordat de stat. Mașinile moderne, îngrășămintele chimice, semințele selecționate și cadrele tehnice ce le-am primit din partea statului, au contribuit la sporirea producțiilor la hectar. Anul trecut, de pildă, am obținut de pe cele 500 ha cu porumb o producție de aproape 4 000 kg boabe la hectar, iar de pe cele 350 ha cu grâu o produc-

Din activitatea cooperativelor agricole de producție

Reîntîlnire cu hălchienii

Nu-i văzusem de un an. Un cunoscut de la Hălchiu, întîlnit pe străzile Brașovului, m-a îmbrățiat să vin din nou acolo. M-am dus răspunzînd invitației, dar împins și de o subită curiozitate. Știu de mult satele brașovene. Ele au o liniște a lor aparent netulburată, o patină de vechime păstrată în zidurile vechi, în porțile înalte și grele, în graiul și în portul localnicilor. Așa s-ar părea. Dar tot ei au îmbrățișat cu pasiune ideea de progres și civilizație și au introdus-o, îmbrăcând uneori ardeleneste, în viața lor. Casele noi păstrează, într-o îmbinare fericită, elemente de modernism și cele din tradiția locală. Sînt 350 de locuințe care asaltează cîmpul, un întreg cartier care va face în curînd joncțiunea cu blocurile muncitorești ale combinatului avicol. Cu un an în urmă nici acestea nu erau. Mi-a răsarit înainte chipul isteț și binecunoscut al brigadierului zootehnic Dumitru Popescu.

— Nu te-am văzut de un an — îmi spun. — Ești neschimbat.

Mă purtase atunci pe schela celei mai înalte clădiri din cîmp, cea a atelierelor. Am admirat de acolo acoperișurile serelor unde se coceau la vremea aceea tomatele și se desfoiau calele. Clădirea atelierelor e terminată și intrată de acum în sfera avuției obștești. Serele se extind, cer tot mai multă căldură, pentru ca să ne poată oferi, în ianuarie, sub viscol, spectacolul în premieră al verii. Ele au cerut recapacitarea centralei de forță.

Am găsit centrala cea nouă în funcțiune. În localul celei vechi au făcut atelier de vulcanizare. (Cred și eu, cu 10 mașini și încă 6 tractoare rutiere). Au vulcanizator calificat. La început au angajat unul de la Brașov. De la el a învățat Ion Năstase, hălchian de baștină, meserie și duce acum întreg atelierul. Dezvoltarea cooperativei a însemnat printre altele apariția noilor profesii. Ion Tudor, mecanic la centrala de forță, a făcut școala la oraș și s-a întors cu carnet de lucrător calificat. Dintre cooperativari au apărut în ultimul timp încă cinci șoferi. Cel care trimite în florăriile orașului calele și garoafele bătute e horticultorul sadea.

Cei doi ingineri, Mărgineanu — agronom și Popovici — zootehnist, sînt vechi aici, sînt prieteni și colaboratori. Aud încă o dată din gura lor metafora atât de des întîlnită și atât de plină de adevăr: „Cooperativa agricolă este a doua noastră facultate”. Mărgineanu ne spune de examenul strălucit al lui „Etoile de Choisy (Steau din Choisy), soi de griu cultivat pentru prima oară anul trecut:

producția 4 tone la hectar, cu o tonă mai mult decît media pe întreaga cooperativă. Să trecem aceasta, cum se și cuvine, pe primul loc în bilanțul unui an. Pentru la toamnă i-au oferit soiului valoros o suprafață dublă. Acum griul își împlădie talia după adierile de iulie și le promite o nouă și mare surpriză. E-adevărat că niciodată n-au îngrășat o suprafață atât de mare ca în ultimul an. Au cârătat gunoi dintr-un depozit vechi al I.R.I.C.-ului, bogat în substanțe fertilizante.

— În timp de un an (ne informează activul inginer Popovici) am urcat procentul vacilor productive pînă la 50 la sută din efectiv. În decembrie trei sferturi din efectivul de bovine le vor deține vacile productive. În 1963 din 100 de bovine numai o treime își plătea hrana. Am început un calcul sever al rentabilității pe fiecare ramură și începutul a fost făcut cu sectorul administrativ, unde s-au economisit 3 000 de zile-muncă anual prin redistribuirea a șase cadre, care prisoseau aici, în ramurile productive. ...I-am revăzut după un an și anume la puțin timp după ce își însușiseră, îndemnați de un uriaș interes, prevederile proiectului de Direcție. Au cercetat din nou sursele de care dispun, și au descoperit, oarecum surprinși, că multe, foarte multe stăteau nefolosite.

În ultimii ani baza furajeră n-a fost în pas cu cerințele șeptelului. Au uitat un principiu, cel al interdependenței dintre ramurile de producție, al dezvoltării lor ritmice. Și au văzut și consecințele. Incepînd cu acest an, plantele de nutreț vor primi suprafețe mai mari. Ele sînt luate de la sfeclă și cartofi. Toate bune dar întrebarea e, nu va suferi oare producția de sfeclă și cartofi? Răspunsul îl

dă tot pămîntul, iar specialiștii din Hălchiu îl cunosc de fapt și teoretic, și practic. Sfecla poate asigura ușor un spor de 4 tone la hectar, care va compensa producția de pe suprafețele cedate. Asta cu condiția să fie

îngrășată suplimentar și irigată. Cartoful de soiul Mercur, introdus în cultură anul acesta, dă o producție curentă de 25 tone la hectar. Și fiindcă vorbirăm de resurse, e locul să amintim că apa Vulcaniței (care taie Hălchiul de-a curmezișul) e folosită la irigare, dar cu destulă sfială încă.

Ferma de taurine aduce cooperativei agricole un venit anual de peste 2 000 000 lei. Investițiile de muncă și capital dau aici cele mai sigure beneficii. O bună parte din ele le aduc animalele puse la îngrășat. (Se vor lîra în acest an 500 de capete).

Au calculat că folosind în rația lor grosiere inobilate cu uree, sporul de carne zilnic se va obține cu o cheltuielă minimă. Inginerul zootehnic și președintele regretat sîncor că n-au făcut lucrul acesta mai demult. Îi consolăm spunîndu-le că inițiativa e oricum binevenită.

I-am aflat, după un an, în plină febră a căutărilor. Îi știam puternici și pricepuți. Și ne dădeau acum o nouă dovadă.

VIRGIL TOSO

Paralel cu recoltatul griului, la cooperativa agricolă de producție din Lehtu, regiunea București, se desfășoară lucrările de îngrijire a culturilor. În fotografie: prașila a treia la porumb

Lucrări agricole

SEKERIȘ PE BĂRĂGAN

Zece zile va dura campania de recoltare a griului. Așa prevede angajamentul oamenilor muncii din cuprinsul raionului Brăila și primele rezultate arată că se vor ține negreșit de cuvînt. În zece zile peste 41 000 de hectare. E o perioadă scurtă, poate cea mai scurtă din cîte s-au cunoscut vreodată. Ce-i drept și participarea la muncă și entuziasmul oamenilor sînt fără egal. În seara zilei de 2 iulie raionul Brăila se afla pe locul doi după Făurei. Dar diferența nu-i de nici două procente. Mai sînt 8 zile și nici cei din Făurei n-ar putea garanta că se vor menține în frunte.

La Cazasu, participarea cooperativitorilor la muncă este de aproape sută la sută. Faptul își are semnificația lui, el exprimînd dorința membrilor cooperativei agricole de a întîmpina Congresul partidului așa cum se cuvine. Tudor Păun e șeful brigăzii a treia și pare deosebit de mulțumit. Recolta din prima zi de recoltare, la soiul Triumph, arată o producție medie de 3 300 kg la hectar. Firește, nu peste tot va fi așa. Dar trebuie reținut că se vor obține depășiri de plan au totul peste așteptări.

Brigada a III-a mai are și 127 hectare cu griu din soiul Bezostaia. Tudor din cercetează zilnic și face calcule asupra lui și pronosticuri. După toate probabilitățile aici se va obține o producție de circa 3 600 kg la hectar. Unii, mai ales cei în vîrstă, susțin că asemenea producții nu s-au mai cunoscut prin partea localului. „Îți fi avînd dreptate, replică Păun, dar tot atât de adevărat e că nici pămîntul n-a fost muncit ca în ultimii ani. A-dăugați la asta îngrășămintele chimice, mașinile, soiurile mai productive. Socot că nu-i greu de priceput”.

Acum Tudor Păun cercetează cu luare aminte mersul combinelor. Aceea pe care flutură drapelul de frunțaș e a lui Androne Cojocar. Șef de combină este Ion A. Popescu. Dar aproape, foarte aproape se află combina lui Mușat. După unii frunțașii lui Androne s-ar cam clătina. Dar asta rămîne de văzut, la urmă.

*

În raionul Galați primii care au intrat în lanuri au fost membrii cooperativei agricole din Grivița și Pechea. Aici, pentru stringerea la timp a recoltei sînt folosite pe lîngă combine, toate forțele și mijloacele de care dispun cooperativele agricole.

Sînt însă comune în care lucrările n-au început conform indicațiilor date. La Șivița și Frumușița, spre exemplu, secerișul a început abia pe 2 iulie, cu toate că s-ar fi

putut intra în lan mai devreme. Or, în campania de recoltare a griului o zi pierdută înseamnă mult. Cooperatorii o știu prea bine și combinerii de asemenea.

LA CHIRNOGI — OLTENIȚA

După ce au terminat stringerea orzului, membrii cooperativei agricole de producție „Stupinele” și „8 Martie” din comuna Chirnoști, raionul Oltenița, au trecut la recoltarea griului de pe cele 1 700 ha.

La cooperativa agricolă „8 Martie” am ajuns în ziua cînd a început seceratul griului. Primele rezultate anunțau o recoltă medie de peste 2 000 kg la hectar. La fel de promițătoare este și recolta celor de la cooperativa agricolă „Stupinele”.

Cui se datorează aceste rezultate? Părerile tov. Dicu Niculae, președintele cooperativei agricole „Stupinele” cit și a tov. ing. agronom Iosif Guttemacher este unanimă. Ei ne-au vorbit despre aceleași măsuri întreprinse anul trecut — pregătirea unui bun pat germinativ, însămînțatul la timp, aplicarea unor cantități sporite de îngrășăminte chimice și naturale, însămînțat după plante premergătoare, potrivite, alegerea celor mai productive soiuri și canform

recomandărilor pentru terenul de aici. Multe din aceste măsuri n-au fost respectate acum doi ani ceea ce a făcut ca recolta să nu fie pe măsura posibilităților.

La ora prînzului tarlaua de 40 hectare de la cooperativa agricolă „8 Martie”, în care intraseră combinele de dimineață, era pe terminate. Dacă se lucrează în ritmul cu care s-a început recoltarea griului, așa cum am fost informați, va fi încheiată pe la mijlocul acestei luni.

Concomitent cu recoltarea se fac pregătirile pentru însămînțările de toamnă. Membrii cooperativilor din Chirnoști sînt hotărîți să realizeze în anul viitor recolte și mai bogate.

NICULINA DENDRINO

SCRISOAREA UNOR COMBINE AFLATE ÎN VACANȚĂ

Dragă redacție,

Să nu-ți inchipui că ne aflăm pe litoral sau la izvorul Peleșului. Îți scriem aceste rînduri chiar de aici, de la obirșia miriștii, unde ne petrecem vacanța datorită bunăvoinței mecanizatorilor de la S.M.T. Vinătorii Mici. Cine sîntem? Trei combine, una și

una, alese pe sprinceană pentru C.A.P. „Brazdă nouă” din comuna Sirbeni, raionul Titu.

Poate o să te mire faptul că de patru zile ne bronzăm la soare în timp ce suratele noastre inoată prin marea de spice. N-avem ce zice. Băieți buni cei de la S.M.T. Vinătorii Mici. Cînd ne-au consultat înaintea secerișului numai ce am auzit chiar pe tovarășul director Oprea Udrea spunîndu-ne: „Ce vă trebuie Amara sau Techirghiol? Duceți-vă la „Brazdă nouă”, dacă vreți că faceți băi de soare și să vă petreceți concediul!”

Într-adevăr, s-au ținut de cuvînt. Cum am atacat primul lan, am și intrat în vacanță! Așa condiții bune de reparare ne-a creat conducerea stațiunii. Deunăzi ne-a văzut însă tovarășul inginer mecanic-șef Zamfir care s-a făcut foc: „Așa, suratelor, stați! Bravo vouă! Lasă că luăm noi măsuri!” Și ne-a făcut cu ochiul...

Cu alte cuvînte să n-avem grijă că vacanța ne e asigurată. Ce te faci însă cu cooperativii de la „Brazdă nouă” care au de recoltat 495 ha de griu? Ei totuși mai speră să ne dăm pe brazdă. Căci vorba ceea: „Ce-i în lan, n-îi în hambar!”

Cele trei combine de la S.M.T. Vinătorii Mici aflate în stațiunea de odihnă Miriștea

Pt. conf. M. GHEORGHIU

Arhitectura hainelor

Vedere de ansamblu a secției de confecții din cadrul Fabricii de confecții și tricotaaje București

Există o industrie a îmbrăcăminții care își etalează puterea, belșugul și gustul frumosului în toate vitrinele țării: de la marile magazine la cooperativele sătești. Milioane de oameni, toate virstele, poartă lenjeria, hainele, rochiile, tricotaajele acestor fabrici. Numai într-una singură dintre ele — Fabrica de confecții și tricotaaje București — lucrează 14 500 de muncitori.

Laboratoarele de creație ale fabricii ocupă o imensă hală compartimentată cu pereți de lemn lustruit și împărțită pe sectoare specializate: femei, bărbați, copii. E în această sistematizare, cel dintâi semn că munca de creație, aici ca și aiurea, are nevoie, pentru ca să fie fecundă, de anume disciplină.

La început, rochia, haina sau costumul pentru copii, nu este decît un model. Mai puțin chiar: o idee. Ceea ce cunoaște în primul rînd creatorul de modele e linia generală în moda anului care vine. Căci moda nu e invenția arbitrară a unui creier năstrușnic: e previzibilă și premeditată. Și spațiul de timp pe care operează previzibilitatea în modă ar putea stîrni invidia oricărui meteorolog: căci în timp ce meteorologia își poate da timpul probabil pe trei zile și nu poate să știe exact ce furtuni va purta cerul săptămîinii viitoare, modelierul prevede moda unui an întreg.

Ceea ce cunoaște apoi creatorul de moaede e materialul din care lucrează. Există aici oameni specializați să pipăie un eșantion, să-l cerceteze atent și să decidă că din cutare țesătură, de cutare calitate și de cutare culoare se poate face cutare piesă vestimentară. Fișa pe care circulă acest eșantion, însoțit uneori de schița unui model, are de fapt valoarea unei sugestii.

În fine, creatorul e la masa lui de lucru. E, de obicei, o fină absolventă a Institutului de arte plastice, o absolventă a vreunei școli populare de artă, sau pur și simplu un om de talent. Creionul se agită, zăbovește, pornește iar: ai zice că virtul creionului reproduce pe hirtie, ca pe ecranul unui televizor, linia unui prototip ideal, difuz, încă în cerul inteligenței.

Schița o dată întemeiată pe hirtie, tehnicianul stabilește dacă este compatibilă cu mijloacele industriei și hotărăște croiala cea mai nimerită, mai economică și mai artistică. Apoi, atelierul laboratorului porcede la realizarea prototipului. Silueta, croiala, detaliile, țesătura, culoarea — toate sînt într-o corespondență secretă care face din modelul respectiv o individuali-

tate distinctă. De la ideea fulgerată pe hirtie pînă la întruparea ei în țesătură modelul cunoaște toate metamorfozele.

Fiecare veșmînt trădează arhitectura superbă a omului, în fiecare haină dibăcim o concepție arhitectonică. Căci oricît de greu ne-ar fi să gîndim pentru arta confecțiilor noțiunea de arhitectură, consacrată de uz pentru arta de a construi și de a împodobi edificiile, pare totuși cum nu se poate mai potrivit să definim croitoria ca o arhitectură aplicată la arhitectura omului. Înrudirea e sigură. În definitiv și casa e o haină; numai că te îmbracă mai pe departe. Cu plafonul pe umeri, cu ușa în pod și cu fereastra la nivelul genunchilor, casa n-ar mai fi casă, așa cum o haină cu minciile pînă la coate și cu buzunarele pe omoplați n-ar mai fi o haină: care va să zică etalonul utilității lor e omul. Și mai au ceva comun haina și casa: studiul proporțiilor. Omul e un monument calculat în toate detaliile; între înălțimea lui, lărgimea umerilor și amplitudinea bazinului există un raport matematic. Antropometria e tot atît de indispensabilă în confecții ca și calculul volumelor în construcții. Și tocmai matematica asta face posibilă industria confecțiilor. O asemenea industrie este la urma urmei un triumf al optimismului căci obiectul atenției sale este în ultimă instanță omul.

Totalitatea prototipurilor realizate alcătuiesc o colecție. Colecția face obiectul unei expoziții permanente. O asemenea expoziție există chiar în incinta fabricii, la doi pași de laboratoarele de creație: o încăpere largă, traversată de un podium, căptușită cu nesfîrșite rînduri de cuiere. Oricît ar părea de curios pentru un profan, moda anului 1966 spînzură deja, în bună măsură, pe cuierele acestei expoziții. Într-o bună zi siluetele acestea în care predomină linia furou și linia princese, rochiile astea cu corsajul ajustat sau cestelalte tăiate pe linia taliei, cu corsajul bluzat, fustele astea drepte, rochițele acestea tinerești cu alură simplă și grațioasă, adaptate condițiilor vieții active vor trece strada pe umerii femeilor pe care le iubim. În clipa asta, modelele capătă harul vieții.

Omologate și contractate după o largă și atentă consultare a specialiștilor, a unităților comerciale și a opiniei publice, serviciile de specialitate construiesc în carton, la scara fiecărei talii, tiparul fiecărui veș-

mint, toate piesele lui constitutive: o minciolă, un cordon, un pieptar... Un costum întreg. O dată elaborată tehnologia produsului și stabilită normarea consumului, modelul intră în mecanismul ager și lacom al industriei moderne produs în mii de exemplare. În anul 1965 vor fi produse 2 100 de noi modele, între care 1 500 confecții și tricotaaje.

În fiecare zi, 120 000 de confecții și tricotaaje părăsesc porțile fabricii să îmbrace țara. Ba unele dintre acestea ajung să ocolească lumea: din România pînă în Egipt și din Islanda pînă în Italia. Puternică unitate din ramura textilă și una din cele mai mari întreprinderi industriale din țară vor realiza în anul 1965 cu 24 800 000 lei valoarea producției globale, cu 9 000 000 lei valoarea prețului de cost; cu 65 000 de confecții și cu 50 000 de tricotaaje și ciorapi.

Din aceste angajamente, în cinstea Congresului vor realiza: 10 000 000 de lei la producție, 5 300 000 lei economii, 36 000 confecții, 320 000 tricotaaje și perechi de ciorapi, 300 de modele noi de confecții, 30 de modele noi de ciorapi, contexturi de tricot. Apetitul industriei e intensificat întrecere cu apetitul cumpărătorului.

ALEXANDRU S

INTELEPCIUNE

Cînd sub polog de astre-n culmi adorm
și cînd Selene-mi cîntă din tăceri
ciocnind chimvale mute, revărsînd
melancoliei — privesc (străvechi tezaur)
brazi, căciuli înalte-nfipte-n zări
în chip de vele-avînd catarg
Cîndrelul cel cu fanioane de-aburi albi
și punte Transilvania de aur.

Atunci cîntînd, pe Topolog cobor,
cu mine Miorița cîntă-n cor,
și umbre de demult și umbre noi
în frunte merg, dar cîntă chiar în noi,
ca Argeșul în clinchetu-i sonor
cînd spune împlinirea unui dor

Plutînd spre Mîine sub stîndard visat,
cînd valuri slute-n provă ni se sparg,
Cîrmaciul înțelept e-n frunte, iar
corpul navei, de la Oaș la Mare, e strînit
cu noi puteri și cu al meditării menșurar...
spre

GEORGE DEMETRU

SE CERIȘUL

Oceanele de grîne aurii
Vin zarea fremătînd să o sărute
Zimbesc înalte spicele zglobii
Rîvnitul seceriș să îl salute.

Parcă se-aud departe fremătări
Parcă se-aude cîntec de combine
E timpul grav al marilor chemări
Chemîndu-te pe tine și pe mine.

E vremea secerișului de-acum
E-o vreme a recoltelor bogate
Mari bogății ne-ntîmpină în drum
De mîna noastră bună semănată.

E-un seceriș de vis și bogății
Brazdele mari ne duc spre zarea-naltă,
E inima acestei epoci vii
În care țara ca un imn tresaltă.

RUSALIN MUREȘ

Oprea Lungu de la Casa de cultură Urziceni a interpretat cu multă măiestrie și sensibilitate, la fluier, câteva melodii populare locale

Mă aflu pe șesurile cooperative agricole de producție Vlăsinești din Moldova, într-o dimineață de argint. Ascultam foșnetul adinc al griilor și al secarei-masă-verde, urmărind cu ochii pașii mășurați al prășitoarelor desfășurate larg în lanul de porumb. Era o dimineață senină și președintele, Ion Lebdă, mă chemase cu el, să văd mîndreșea cimpului, de la vița de vie nobilă, pînă la livezile tinere ale dealurilor dulci din zare.

Bogată și împodobită — cum se spune prin partea locului — cooperativa din Vlăsinești a urcat an de an cite o treaptă a belșugului Izvorînd din munca miinilor unor oameni iscușiți, cu fiecare an mai iscușiți, ca Vasile C. Ota, Anton Sumănaru sau Ion Filip, Vasile Cruș sau Ștefan Burăc. Dar iată-acum, în lumina limpede a unui Iunie în care se prefigurează recoltele ei viitoare, ale cîncinului, la dimensiunile cuprinse în paginile proiectului de Directive privind dezvoltarea economiei naționale în perioada 1966—1970. Oamenii care s-au dovedit meșteri neîntrețuși ai griului — sînt campioni pe regiune în această cultură și unii din cei mai buni pe țară în privința recoltelor de porumb — vor urca în anii ce urmează o nouă treaptă, mai înaltă și mai rodnică. Cele peste 35 de miliarde de lei din investițiile statului în agricultură, cele peste 115 000 de tractoare fizice și cele 47 000 de combine pentru cereale, se vor revărșa și încoace spre

TREPT DE AUR

Vlăsinești, așa cum se vor revărșa spre toate șesurile țării, să deschidă noi izvoare de rod, să dea un chip și mai strălucitor pămîntului și să sporească și mai mult bucuria și mulțumirea oamenilor.

Mă aflu pe șesurile Vlăsineștilor, așa cum mă puteam afla oriunde, pe orice șes, la Bărcănești-Ploiești sau Topalu-Dobrogea, la Comloșul Mare-Banal sau la Live-dea, fiindcă pretulindeni se întrezăresc noile trepte ale belșugului, fiindcă pretulindeni oamenii șesurilor noastre muncesc cu vrednicie să le zidească mai devreme și mai înalte, ca un omagiu și ca o dova-

dă de recunoștință aduse partidului.

Pămîntul vibrează parcă adine în așteptarea maneî chimice care în 1970 va însemna 1,1 milioane tone, de 3,5 ori mai mult decît în anul acesta. Apele se pregătesc pentru călătorii noi în lumea vegetală, supunîndu-se lucrărilor de hidroameliorării, pășunile așteaptă cirezile celor circa 5 milioane de bovine și turmele celor circa 13 milioane de oi...

Mă aflu pe unul din șesurile țării și, privind griile și porumbiștile, lanurile de floarea-soarelui și podgoria, încercam să deslușesc agricultura României în anii cîncinului. Și-am văzut holdele grele, și-am văzut combinele pornind în campania culesului, și-am văzut cîntarele gemind, și-am văzut apoi lumina strălucind pe chipurile oamenilor. Într-adevăr, aveau de ce să fie mulțumiți. Congresul al IV-lea al partidului hotărîse creșterea producției agricole globale cu circa 20 la sută față de media anilor 1961—1965 — și iată că pămînturile și vrednicia lor au depășit-o...

Nici nu se poate altfel... E atita dragoste de oameni, atita frățească grijă în fiecare rînd al documentelor, încît nu le poți răspunde altfel decît cu elanul, cu hotărîrea de a munci fără pregele, cu dorința înălțărată de a reuși mai mult decît ai reușit oricînd. Țara întregă continuă să urce, strălucitoare, pe treptele de aur ale belșugului.

DRAGOȘ VICOL

DUMINICĂ ARTISTICĂ PE MALUL BORCII

Pîntre manifestările cultural-artistice organizate în cinstea Congresului al IV-lea al partidului, se numără și festivalul folcloric desfășurat zilele trecute la Călărași. Peste o mie de artiști amatori din raioanele Lehliu, Urziceni, Oltenița și Călărași s-au întrecut pe scena amenajată într-o pădure de plopi de pe malul Borcei. Farmecul cadrului geografic a fost dublat de cel al spectacolului: artiștii amatori și-au dat silința să evolueze cu virtuozitate și au izbucnit în cele mai multe numere de program.

Frumoasa competiție scenică i-a reunit pe cei mai buni emisari ai cîntecului și jocului din raioanele amintite. Capul de afiș l-au ținut formațiile mai vechi și cu experiență, cum ar fi corul din Fierbinți, laureat al celui de-al VII-lea Concurs, ansamblul coregrafic al Casei de cultură Urziceni, distins la același concurs cu premiul II, taraful din Bogata-Călărași, cel din Preasna-Lehliu și altele. Dintre „bătrîni“, o impresie de neuitat au lăsat dansatorii din comuna Grădiștea-Urziceni, în vîrstă de 40 pînă la 60 de ani, lucrători în brigăzile de cîmp și ciobani. Ei alcătuiesc o formație perfect pusă la punct. Joacă cu o vigoare și cu asemenea pași în contratimp, încît își atrag ovații. Instructorul dansatorilor din Urziceni mărturisise că tinerii săi învățăcei nu pot deprinde pașii grădiștenilor, atît de grea și complicată este arta lor!

Au făcut o impresie bună și formațiile mai tinere, prezente pentru prima dată într-un concurs de asemenea anvergură sau primenite cu talente care își făceau debutul. Dansatorii orașului gazdă, atît cei de la Combinatul de celuloză și hîrtie, recent intrat în funcțiune, cît și cei din echipa copiilor sub

10 ani au încîntat pe spectatori. Echipa călușarilor din Sohatu-Oltenița, alcătuită din copii și tineri, a plăcut și ea foarte mult. Un secret de culise: micul dansator Dumitrică Florea, mezinul for-

mației, a avut trac înainte de spectacol. Dimensiunile scenei, prezența juriului, numărul covîrșitor al spectatorilor, atmosfera de mare concurs, toate acestea îl tulburaseră. Colegii săi l-au ajutat

însă, într-un admirabil efort colectiv, să înfrîngă emoția debutului. Toți ochii erau pe Dumitrică, electrizîndu-l, obligîndu-l literalmente să joace fără greș. Ca obiect al atenției călușarilor, Dumitrică s-a impus atenției spectatorilor care l-au socotit drept un personaj central al dansului și l-au aplaudat furtunos.

Toate raioanele participante la festival au prezentat programe închegate sub formă de spectacole folclorice inspirate din viața tot mai plină de bucurii a poporului nostru și din lupta aureolată de izbînzii pe care o duc sub conducerea partidului, pentru desăvîrșirea construcției socialiste. Mult gustate de spectatori au fost tabloul muzical-coregrafic „Sărbătoarea recoltei“ din programul raionului Oltenița și finalul închinat partidului, „Te poartă în inimă întreaga țară“, susținut de ansamblul raionului Călărași.

Festivalul artistic din lunca Borcei a fost și o utilă trecere în revistă a formațiilor artistice din raioanele Lehliu, Urziceni, Oltenița și Călărași. Cele mai bine pregătite vor fi promovate pentru faza finală pe regiune. Pînă atunci, autorii scenariilor de spectacole folclorice și metodiștii caselor de cultură au tot timpul să elimine unele discontinuități dintre numere, să le sudeze într-un tot, dar mai ales să împropăzeze repertoriul unor grupuri locale și soliști care cîntă de ani de zile aceleași bucăți. Un plus de exigență în cizelarea programelor va constitui desigur un câștig și pentru artiști și pentru spectatori, contribuind la o și mai bună reușită a festivalului.

NICOLAE CULCEA

Aspect din spectacolul prezentat de echipa de dansuri a căminului cultural din Dormărunt

În lumina proiectului de Directive

Ingrășămintele chimice

Cercetări îndelungate întreprinse la noi în țară, mult dezvoltate în anii din urmă de către Institutul de la Fundulea, la toate stațiunile experimentale, arată că îngrășămintele chimice, fiind sint minuite cu pricepere, constituie un mijloc deosebit de eficace pentru sporirea producției agricole. Verificarea în practică a acestor cercetări a fost făcută pe scară mare de către gospodăriile agricole de stat, an de an tot mai bine aprovizionate cu îngrășăminte chimice. În acest sector, consumul de îngrășămintele a crescut de la 18 kg/ha în anul 1954, la 286 kg/ha în anul 1963. Paralel cu aceasta a sporit continuu și producția la hectar. Efortul mare făcut de stat pentru dezvoltarea industriei de îngrășăminte chimice, și în primul rând al celei de azot, începe să-și dea roadele.

Potrivit proiectului de Directive ale Congresului al IV-lea al P.M.R. pentru dezvoltarea economiei naționale pe anii 1966—1970, agricultura va fi aprovizionată, de la an la an, cu cantități tot mai mari de îngrășăminte. Se va ajunge în anul 1970 la peste 1,1 milioane tone îngrășăminte substanță activă, din care cea mai mare parte (circa 800 de mii tone) vor fi îngrășămintele cu azot, elementul care deține primul loc în sporirea producției. La nivelul anului 1970, agricultura va primi de 4,4 ori mai multe îngrășămintele cu azot față de 1965, adică va ajunge să-și acopere în întregime necesarul de îngrășăminte și să asigure un raport favorabil între principalele elemente fertilizante, azot și fosfor, de care duc lipsă plantele de cultură pe toate tipurile de sol.

În anul în curs și în următorii doi-trei ani, vom dispune de mult mai mari cantități de îngrășăminte chimice față de trecut, nu însă îndeajuns față de ce ne-ar trebui, mai ales în sectorul cooperativelor agricole. Iată de ce trebuie luate anumite măsuri pentru folosirea, în lumina ultimelor cercetări, a disponibilului de îngrășăminte.

Ingrășămintele trebuie administrate, în primul rând, la plantele care le valorifică cel mai bine cum sint: sfecla de zahăr, cartoful, cina și cerealele de toamnă (grâu, secară, orz), care valorifică mult mai bine îngrășămintele decât plantele de primăvară.

Cele două plante principale ale agriculturii noastre — grâu și porumb — valorifică bine îngrășămintele chimice și în primul rând pe cele cu azot pe solurile din regiuni umede (adică acolo unde cad peste 600 l apă pe metru pătrat în cursul anului, din ploii și zăpezii), podzoluri, soluri brune și brune roșcate de pădure podzolite, aluviuni și smolnițe podzolite, în timp ce pe solurile din regiuni secetoase, pe cernoziomuri, grâu, cu deosebire soiurile intensive, rezistente la secetă și cădere, valorifică mult mai bine îngrășămintele minerale decât porumbul. Când se cultivă după el însuși, porumbul valorifică bine îngrășămintele și pe cernoziomuri.

Pe terenurile bine lucrate și îngrășate, grâu poate fi semănat ceva mai rar, iar porumbul mai des. În repartizarea și folosirea rațională a îngrășămintelor la porumb, trebuie să se țină seama că această plantă cere mult azot, că are mare capacitate de a-și acoperi nevoia de azot din rezervele mari de humus din cernoziomuri, că cere multă apă la înflorire și la formarea bobului, deci în a doua jumătate a verii, când la noi bintuie endemic seceta ce micșorează mult efectul pozitiv al îngrășămintelor chimice. Spre a fi cât mai bine valorificate, îngrășămintele trebuie îndreptate în primul rând către gospodăriile care irigă porumbul, apoi către zonele umede cu soluri sărace în humus, precum și spre solurile erodate, care și-au pierdut parțial sau total orizontul cu humus, deci capacita-

tea de aprovizionare a porumbului cu azot din rezervele naturale. Pe aceste soluri, rezultatele cele mai bune în producția de porumb se obțin când îngrășămintele chimice se dau, an de an, împreună cu gunoii de grajd în doze moderate.

Pentru sporirea eficacității îngrășămintelor chimice pe solurile podzolite, trebuie combătută aciditatea prin incorporarea în sol a amendamentelor cu calciu pe terenurile care în urma analizelor chimice se dovedesc a avea nevoie de calcarizare. S-au obținut rezultate bune atît cu piatră de var fin măcinată cît și cu rezidurile industriale bogate în calciu de la fabricile de zahăr, ciment și sodă, aplicate în cantități de 4—6 tone la ha. Experiențele au arătat că e mai bine să se repete calcarizarea mai des, la 4—5 ani și cu doze moderate, decît să se aplice doze mari la intervale lungi de timp.

Ingrășămintele chimice sint mai eficace într-un sol bine aprovizionat cu humus, folosirea îngrășămintelor chimice ducînd la sporirea rezervei de humus a solului. Nu se sporesc numai recoltele de boabe ci și cantitățile de paie, furaje, gunoi de grajd și resturi organice ce se inapoiază în sol și se transformă în humus, substanța organică într-un anumit grad de descompunere, ce dă culoare închisă solului

Stațiunea experimentală viticolă Drăgășani-Argeș. În laboratorul de biochimie Petre Ionescu, cercetător științific, determină alcalinitatea la cenușa a diferitelor soiuri de viță de vie

și este purtătorul celor mai alese însușiri ale lui.

Experiențele au arătat că se obțin sporuri importante de producție cu îngrășăminte pe toate tipurile de sol din țară și mai ales pe solurile sărace, acide din regiunile umede. Pe un astfel de sol la Livada, regiunea Maramureș, s-a sporit producția de grâu, în medie pe mai mulți ani de experiențe, de la 862 kg/ha cît a fost pe terenul neingrășat și necalcarizat la 2861 kg/ha boabe, adică cu 231 la sută. Pe terenul calcarizat cu 5 tone la ha praf piatră de var și fertilizat cu 300 kg/ha azotat de amoniu și 400 kg/ha superfosfat adică cu formula de îngrășare în substanțe active N₈₀P₄₀, care pe parcelele care au primit în plus pe lângă această fertilizare chimică și calcarizare și 20 t/ha gunoi de grajd, producția de grâu a ajuns la 3435 kg boabe la ha, adică cu 2573 kg boabe/ha sau în procente cu 298 la sută mai mult față de cel neingrășat.

Ingrășămintul este un factor important al recoltelor bogate. Crearea unei puternice industrii de îngrășăminte în țara noastră este una din realizările mari ale regimului nostru, realizare ce va asigura sporirea producției agricole.

Dr. GR. COCULESCU

șef secție cercetare I.C.C.P.T. — Fundulea, Laureat al premiului de stat

Sfatul medicului

DUREREA DE ȘALE

Durerea de șale este de cele mai multe ori denumită lumbago. O asemenea criză poate să fie produsă de o răceală a regiunii lombare, de un efort mai mare al mușchilor lombari în momentul ridicării unui obiect greu sau de o întindere musculară prin efort. În asemenea cazuri se poate produce și o hernie de disc. Persoanele care au hernie de disc, de mai multă vreme, fac crize de dureri de șale cu mai multă ușurință chiar la eforturi mai mici.

Spondiloza lombară poate, în anumite împrejurări, să producă și ea crize dureroase.

De durere de șale suferă multe femei care au boli genitale. Acestea sint dureri reflexe care, de la durerea genitală abdominală, corespund în regiunea mușchilor lombari. De asemenea, femeia gravidă are dureri lombare atît în prima parte a sarcinii, cît și în partea a doua a sarcinii, cînd din cauza abdomenului crescut, ținuta femeii este cu mersul lăsat pe spate.

Cînd cineva este bolnav de gripă, de amigdalită sau alte boli care produc febră foarte ma-

re în timpul perioadelor febrile, dor mușchii cei mai activi ai omului, mușchii șalelor fiind cei preferați ca localizare.

Tot dureri lombare produc și unele boli de rinichi. Acestea însă au alte caracteristici și manifestări.

Prevenirea durerilor de șale este legată în primul rînd de înlăturarea cauzelor care le produc.

Cînd cineva este transpirat din cauza căldurii sau a muncii este bine să se ferească de răceală la spate, în regiunea șalelor. Se recomandă ca în timpul repausului, după muncă, oamenii să se ferească de curenții de aer rece, să nu se așeze, pentru odihnă, cu spatele pe pămîntul rece, la umbra pomilor mai înainte de a se șterge de transpirație. Și chiar dacă s-au șters, e bine să aștearnă ceva pe locul unde vor să se odihnească etc.

Cînd se face munci cu efort, se ridică greutăți mari, se muncește la săpat, prășit, portul briului strîns în jurul șalelor și abdomenului este, pe de o parte, de ajutor în desfășurarea lucrului și totodată înlătură cri-

zele de lumbago sau alte accidente de efort care pot produce dureri de șale.

Tratamentul se adresează în primul rînd calmării durerilor. Vom folosi medicamente calmante generale, tablete antinevralgice, piramidon, algocalmin cîte 3—4 pe zi. Se fac injecții cu acțiune asupra mușchilor și nervilor cu vitamina B₁, vitamina B₆.

Se vor folosi tratamente locale: ungeri cu Saliram sau Revulsin; aplicații de vată termogenă, infiltrații locale cu novocaină, aplicații de căldură locală, cărămidă caldă, sticle cu apă caldă etc.

După ce se mai folosește și fizioterapia: raze ultracurte, raze infraroșii, raze de lumină sau raze Roentgen etc. Balneoterapia este un factor importat în unele forme de boală.

Cînd durerile sint urmarea unei spondiloze sau a unei hernii de disc, tratamentul acestora se face de către medicii de specialitate.

Dr. EUGEN ȘERBANESCU
medic primar,
Spitalul Colțea

Curiozități

ZIDUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Pe una din insulele Hebride din Oceanul Atlantic, există un obicei ciudat potrivit căruia, înainte de căsătorie, viitorii gineri să petreacă o noapte stînd într-un picior lîngă „zidul îndrăgostiților”. Acest zid este situat la o înălțime de 250 metri pe țărmul stîncos al oceanului. Dacă viitorul soț face o singură mișcare greșită, el este amenințat să cadă în prăpastie.

Nu este, deci, de mirare că pe această insulă divorțurile sint extrem de rare. Foarte puțini sint aceia care se încumetă să stea și a doua oară lîngă „zidul îndrăgostiților”.

PRIETENIE NEOBÎȘNUTĂ

Ziarul italian „Corriere della Sera” a relatat recent un caz în care o pisică alăptează, în afară de cei trei pisoi ai săi, și... un șoricel. Cei trei pisoi s-au împrietenit cu un șoricel care, prin zînd curaj, nu a ezitat să sugă alături de noii săi prieteni. De atunci, el își ia cu regularitate porția sa de lapte, iar pisica acceptă acest lucru cu destulă „bunăvoință”.

HAINĂ FĂRĂ CUSĂTURI...

Alan Marra, profesor la Universitatea din Michigan (S.U.A.), este de părere că nu-i departe vremea cînd prin folosirea substanțelor adezive se va ajunge ca să avem, între altele, haine fără cusături.

FOȘNETE

Foșnetele de păioase
Tare-s moi și mătăsoase.

Se aude ca o șoaptă
Cum foșnește-o holdă
coaptă:

„Un poet spunea odată
C-aș fi mare-nvolburată.

Toate bune. Dar o mare
Poartă nave în spinare.

Poezia deci nu-i bună
Fiindcă are o lacună”...

Vorba bine n-o sîrșește,
Că o navă se ivește.

N-are coșuri, nici catarge,
De ea valul nu se sparge.

Zarea o cutreieră,
Seceră și treieră.

Foșnetele de păioase
Se aud pină prin case —

Foșnete de bucurie:
Acum da, e poezie.

ȘTEFAN TITA

Miniaturi

VIESPEA

Subțirică și trufașă
Nu pune nimic pe ea;
Cum voiți să se îngrășe
Cînd o știți cit e de rea?

CAPRA

Ține coada sus
Chiar cînd e rîdoasă:
— Ai ceva de spus?
— Lume păcătoasă!

GISCA SALBATICĂ

Intr-o baltă cu răchită,
Patrulează (în ce scop?)
O amfibie-nvechită
Cu lopeți și periscop.

ȘARPELE

Pe-atuncea, Eva-n adevăr
Se mulțumea c-un singur
măr,
Dar azi ia pielea de pe tine
Să-și facă geantă și botine.

AURELIAN PĂUNESCU

FABULE pătice

SPIRIT CRITIC

O maimuță fu lăsată
Intr-o cameră sau tindă
Și zărindu-și prima dată
Silueta-ntr-o oglindă
Zise scârpînîndu-și feasta:
— Cine-o fi și sluta asta?

INSULTĂ

Leopardu-i foarte supărat:
Cineva i-a spus că e... pătat!

CALIFICAREA MUȘTEI

Cică musca a venit
La albine și-a grăit:
— Surioarelor, vă pup!
Vreau să mă transfer în stup.

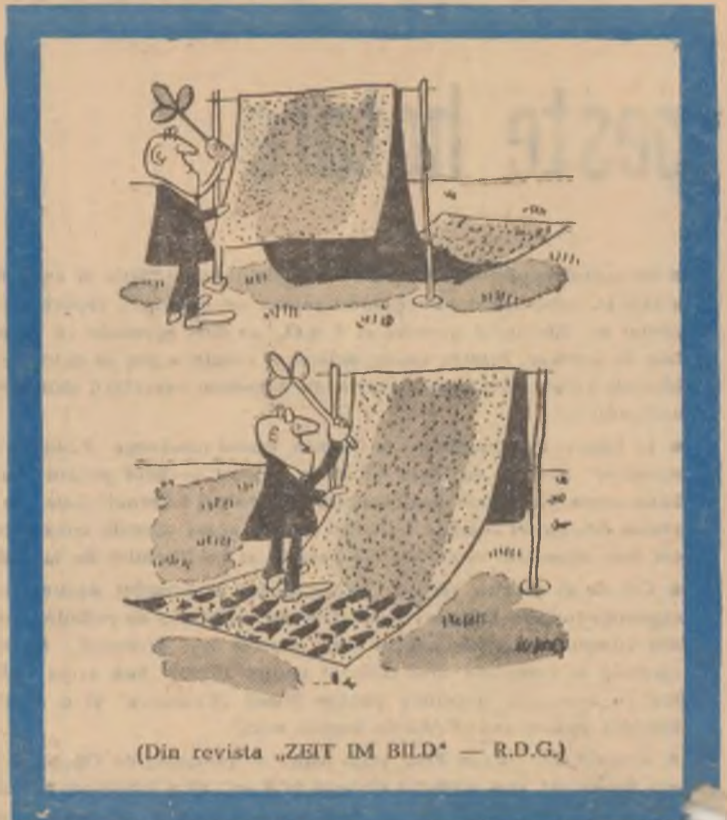
— Bine, însă cu ce scop?
Miere știi să faci vr-un strop?
— Nu, dar pot să fiu, surate,
...Controlor de calitate!

MAIESTRIA SCAIETELUI

Scaietele, odată, purtat de
vînt alene,
I s-a-ncurcat, din joacă,
hultanului în pene
Și-așa, pornind să-l treacă o
mie de fiori,
S-a pomenit că zboară
aproape pin-la nori.

De-atunci, ținut în grija și
stima tuturor,
...Dă lecții la o școală de zbor
fără motor!

STELIAN FILIP

Anecdote

O doamnă a încercat
mult timp, fără succes, să-l
invite la ea acasă pe marele
scriitor american Mark
Twain. În cele din urmă,
i-a trimis o carte de vizită
pe care scria: „Doamna A.
M. Smith va fi acasă marți
între orele 15 și 18”. Cu-
rînd după aceea, a primit
înapoi cartonașul însoțit de
un bilețel: „Și eu de ase-
menea. Mark Twain”.

La o serată de binefacere,
Bernard Shaw a invitat la
dans o doamnă necunoscu-
tă.

— E foarte drăguț din
partea dv. — i-a spus a-
ceasta — să dansați cu
mine, deși nu ne cunoaștem.
— Păi, i-a răspuns Shaw
— sîntem doar la o serată
de binefacere.

Un editor american, vă-
zîndu-l pe Bernard Shaw
cufundat în gînduri, i-a
spus:

— Vă dau un dolar dacă
îmi spuneți la ce vă gîndiți.
— O, gîndurile mele nu
valorează atît de mult!
— Spuneți-mi totuși, la
ce v-ați gîndit.
— La dv.!

Un filozof atenian se
plimba pe malul mării.
Deodată, îi ieși în cale un
aristocrat care nu vroia să
se dea la o parte.

— Nu am obiceiul să ce-
dez locul oricărui timpit, îi
spuse el.

— Iar eu, îi răspunse fi-
lozoful, am acest obicei.

Ca să se laude cu cultura
lui filozofică, un cetățean
vorbea mereu despre locui-
torii cerului. Enervat, Dio-
gene l-a întrebat într-o
bună zi:

— Tu cînd ai picat din
cer?

DEANDOASELEA

AH, EXAMENELE!

E bravo! Uite că am
trăit s-o văd și pe asta.
Mitache al meu în fe-
bra examenelor de ad-
mitere la școala medie. I-a tot
văzut ba pe unul ba pe altul
din flacăi continuîndu-și stu-
diile și hai să facă și el la fel.
Așadar, țin-te pregătiri.
Mai întîi și întîi și-a procurat
niște cărți noi nouțe că cele-
lalte erau ferfeniță de atîta
tabinet. Avea de gînd să nu
piardă nici o clipă de pomană.
De altfel mi-a și spus „ca să
nu mai zici așa și pe dincolo
despre mine și să nu mă mai
creionezi la Albina, uite că mă
pun cu burta pe cărți. Cred că
cunoști și tîlică zicala cu ăla
care dacă are earte are și
parte. Deci eu mă ocup de
cărți și tîlică de examene”.

— Adică?
— Ei, asta-i bună — a ex-
clamat el făcîndu-mi conspi-
rativ cu ochiul. O vorbuleță
bună pe lingă cei din comisie.
Atîta tot. N-o să te refuze ei
taman pe tine. Și ai grijă
să-mi dea și note mai ca lu-
mea că vreau să le rup gura
ăloră de ziceau că nu-mi face
pielea doi bani.

Poftim. Să-mi mai zică cine
mi-a mai zis că am fost aspru
cu Mitache poreclindu-l dean-
doaselea. Aaaa! Dar stați să
vedeți. Tărășenia abia de acu
încolo începe. Mirosind se
vede că n-am să mișc un deget
pentru astfel de intervenții,
Mitache m-a atacat prin invă-
luire. N-a fost rudă sau mem-
bru al familiei căruia să nu i
se plîngă că refuz să-l ajut.
După aia consiliu de familie.
Acuzat fără drept de apel cine
credeți că este? Eu. Firește,
Eu, că vreau să-l las pe bietul
băiețș prada neștiinței. Mama
m-a amenințat că îmi ia îna-
poi lavoarul cu care m-a în-
zestrat acum 30 de ani la că-
sătorie. Vărul Țone că mă de-
nunță pentru port ilegal de a-
parat cu tranzistori. Cît pri-
vește tușa Fănică a și dat acas-
tise la biserică propunîndu-i
„celui de sus” să mă facă să
fiu hulit de toți criticii lîte-
rari. Singurul care mi-a pus
parte a fost Goguță, fratele
nevestii.

— Ce aveți măi oameni
buni cu el? Nu-l vedeți cît e
de încăpățînat?
Bun om cumnatul Goguță.
Și ține la minee!

— Mă duuc! Mă duc.
Gata. Ajunge — i-am liniștit
eu. Jur că voi interveni. Și
am intervenit. I-am spus di-
rectorului școlii să fie cît se
poate de exigent cu Mitache.

În sfîrșit ziua examenelor.
Mitache, tobă de... carte. La
matematică știa 66 și 14—31 ca
pe tatăl nostru. În istorie pu-
tea să dea lecții de ce înseam-
nă lupta atunci cînd e vorba
de călărași. Cu engleza se juca
declinînd pokerul cu ochii în-
chiși. În sfîrșit își însușise bă-
iatul o sumedenie de noțiuni
de cultură generală ca: stos,
pinaclu, copeică și chiar trom-
bon. Mai rămînea o simplă
formalitate: examenul.

— Ascultă, măi... — m-a
luat el cu frumosul, referin-
du-se la intervenție. — Ai fă-
cut ceva cu chestia aia?

— Gata domne — l-am asi-
gurat eu — te prezinți, te în-
treabă cite ceva așa, de ochii
lumii și ești ca și promovat.

Nu știu cum s-a făcut, dar
în sala de examene intrase
lume mai ceva ca la film.

— Mitache Dan! (doaselea).
— Zent!

— Ne poți spune dumneata
care anume element din tabe-
lului lui Mendeleev a fost
descoperit în zilele noastre?

— Mendele — cum?
— Medeleev. Și ce te-al ru-
șinat așa?

Alte materii, alte întrebări
și Mitache, rușinos foc. Ruș-
nos și mai ales modest. Cum
adică? Să se apuce el s-o facă
acolo pe deșteptul față de toa-
tă lumea? Ar fi însemnat să-i
eclipseze pe profesorii exami-
natori și nu se făcea.

— Poți pleca — i s-a spus.
Ai reușit.

— Tovarășe director, vă
mulțumesc din suflet și mă
angajez, ca să zic așa, să fiu
un elev model cu care școala,
acest înalt edificiu de cultură
să se mindrească și să...

— Un moment tinere. Un
moment. Am vrut să-ți spu-
nem că ai reușit să zaci la
examen și că te așteptăm la
sesiunea anului viitor.

Din ziua aceea eu nu mai
am familie și nici rude și nici
alinare. Îl am în schimb pe
Mitache. Vorba ceea. Ce face
omul cu mina lui nici aghiuță
nu desface.

